

Arrest

nr. 204 122 van 22 mei 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 9 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Congolese nationaliteit te zijn en geboren op [...] 1998 .

Op 23 november 2012 diende de moeder van verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 31 januari 2013 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de moeder van verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De moeder van verzoeker diende tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). De Raad weigerde de moeder van verzoeker bij arrest van 11 juni 2013 met nummer 104 800 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 20 juni 2013 nam de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 *quinquies*).

Op 17 juli 2013 diende de moeder van verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) voor zichzelf en haar gezin.

Op 23 september 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 17 juli 2013 onontvankelijk wegens gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Op 23 september 2013 nam de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten en legde de gemachtigde het gezin een inreisverbod op van drie jaar.

Op 9 december 2013 diende de moeder van verzoeker een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 16 mei 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 9 december 2013 onontvankelijk.

Op 17 oktober 2014 diende de moeder van verzoeker een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet in.

Op 17 maart 2015 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 17 oktober 2014 zonder voorwerp omwille van het inreisverbod. Hij gaf het gezin van verzoeker eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 21 september 2017 diende de moeder van verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 13 november 2017 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen onontvankelijk.

Op 13 november 2017 nam de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de moeder van verzoeker, zijn twee zussen en verzoeker zelf. Deze laatste beslissing vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“De heer

Naam + voornaam: M. M., R. geboortedatum: [...]1998 geboorteplaats: Kinshasa

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste middel voert verzoeker onder meer een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In zijn tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest), van het hoorrecht en van artikel 8 van het EVRM.

Hij verstrekt de volgende toelichting:

“Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

- 1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.*
- 2. Dit recht behelst met name:*
 - . het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
 - . het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*
- 3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.*
- 4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.*

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110 832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

"Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht

op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoeker verwijst naar het eerste middel van zijn verzoekschrift.

Moest verzoeker gehoord zijn dan had hij kunnen opwerpen dat [...] zijn verblijfshistoriek, en integratie diende in rekening te worden gebracht.

[...]Verzoeker werd in dit kader in ieder geval niet gehoord.

In het kader van het bevel werd verzoeker evenmin gehoord.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd."

Omwille van de onderlinge samenhang worden de twee middelen samen behandeld.

Verzoeker voert in zijn eerste middel onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM waarbij hij wijst op het feit dat hij als minderjarige zijn land is ontvlucht, dat hij ondertussen meer dan vijf jaar onafgebroken in het land verblijft en heel die tijd studies heeft gevolgd. Hij is van oordeel dat de gemachtigde van dit verleden op de hoogte was of had moeten zijn. Bijkomend wijst verzoeker in zijn tweede middel nog op de schending van artikel 41 van het Handvest, het hoorrecht en de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker meent dat hij had moeten worden gehoord voorafgaandelijk aan de afgifte van het bevel en dat hij dan een toelichting had kunnen geven in de lijn van zijn uiteenzetting van het eerste middel waarbij hij naar zijn verblijfshistoriek en integratie had kunnen verwijzen. Hij meent dat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing.

Het hoorrecht als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige

individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §§ 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

Vooreerst dient de Raad dus te onderzoeken of de thans bestreden beslissing een toepassing uitmaakt van het Unierecht.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, werd afgegeven op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet dat een omzetting vormt van de Terugkeerrichtlijn (richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven) zodat deze beslissing binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt.

De eerbiediging van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht vereist dat de betrokken vreemdeling in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure die kan leiden tot een besluit dat de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

In casu ligt geen aanwijzing voor dat verzoeker voorafgaandelijk aan het bevel werd gehoord. Er blijkt niet dat verzoeker op een afdoende wijze de mogelijkheid had om alle elementen voor te leggen die hij nuttig achtte. Verweerder verwijst in de nota terecht naar het arrest Mukarubega van het Hof van Justitie waaruit blijkt dat het niet vereist is om opnieuw een gehoor te organiseren in het licht van een verwijderingsmaatregel, indien de verzoeker relatief kort voordien reeds dienstig werd gehoord, daadwerkelijk en nuttig voor zijn belangen kon opkomen (HvJ 5 november 2014, C-166/13 Mukarubega, §§ 67-70). Echter, *in casu* blijkt dat een laatste inhoudelijke beoordeling van elementen die slaan op het privéleven dateert van 23 september 2013 toen de aanvraag die zijn moeder indiende om machtiging tot

verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is verklaard wegens gebrek aan buitengewone omstandigheden die zouden kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag niet in het herkomstland wordt ingediend. De laatste beslissing van 17 maart 2015 aangaande de tweede aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dateert ook reeds van meer dan twee jaar voorafgaand aan het thans bestreden bevel en bevatte geen inhoudelijke beoordeling maar werd zonder voorwerp verklaard. Het thans bestreden bevel van 13 november 2017 ging samen met een beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend door de moeder van verzoeker, onontvankelijk werd verklaard. Er werd enkel met haar gezondheidstoestand rekening gehouden. Ten overvloede kan nog vastgesteld worden dat op 6 oktober 2017 een recent synthesesdocument werd opgemaakt naar aanleiding van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet waarin wordt verwezen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet doch daarin staat te lezen: “Bij bevel of inreisverbod Artikel 74/13 1. gezins- en familieleden: [blanco]; 2. hoger belang van het kind : [blanco] 3. Gezondheidstoestand: [blanco].” Waar verweerder in de nota verwijst naar een oude synthesesnota van 17 maart 2015 in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, betreft dit een zeer oude beoordeling en heeft deze bepaling hoe dan ook geen betrekking op het privéleven, zoals verweerder zelf stelt.

Verweerder kan ook niet gevolgd worden in de nota waar hij stelt dat verzoeker zijn situatie naar behoren en daadwerkelijk had kunnen toelichten bij deze aanvraag om machtiging tot verblijf omwille van medische redenen “met betrekking tot de medische situatie van het minderjarige kind”. De Raad merkt op dat deze aanvraag werd ingediend op grond van de medische problemen van de moeder van verzoeker. Het is dan ook de medische situatie van de moeder die hierin uitgebreid wordt toegelicht. Dit heeft geen betrekking op verzoeker en er kan van verzoeker niet verwacht worden dat hij zijn privéleven uiteenzet in een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die dan nog betrekking heeft op de medische problemen van een andere persoon. Verweerder citeert bij wijze van toelichting een arrest van de Raad maar dit arrest had betrekking op de mogelijkheid die de betrokkenen hadden om hun standpunt kenbaar te maken op een dienstige wijze in een aanvraag gestoeld op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zoals *supra* reeds gesteld dateert de laatste inhoudelijke beoordeling van elementen die betrekking hebben op het privéleven van verzoeker van september 2013, zijnde meer dan vier jaar voor het thans bestreden bevel.

Verzoeker stipt aan dat indien hij zou gehoord zijn, hij zou gewezen hebben op zijn verblijfshistoriek, zijn integratie en het gegeven dat hij geen banden meer heeft met zijn herkomstland. Hiermee doelt hij op zijn privéleven in België. Uit de bestreden beslissing of het administratief dossier blijkt niet dat hij de kans heeft gekregen zijn situatie op dienstige wijze toe te lichten en blijkt ook niet dat de gemachtigde over deze elementen een afweging heeft gemaakt.

In de nota met opmerkingen werpt verweerder op dat sociale relaties in geen geval onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Hij verwijst hierbij naar oude rechtspraak van de Raad van State en de Raad. Het EHRM benadrukt echter dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Croatië*, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleden of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59).

Naar analogie dringt zich in het kader van een eerste toelating ook een analyse op in de zin van eventuele positieve verplichtingen, nu het Hof vaak zelf het strikte onderscheid tussen een onderzoek naar de inmenging of naar de positieve verplichtingen nuanceert (EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, *Kaplan and others v. Norway*, §§68 en 69; EHRM 26 april 2007, no. 16351/03 *Konstatinov v. the Netherlands*, § 46; EHRM 1 december 2005, no. 60665/00, *Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands*, § 42).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Bovendien moet de verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, minstens het begin van bewijs aanbrengen van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM

waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

In casu blijkt inderdaad uit de stukken van het administratief dossier, en het is evenmin betwist, dat verzoeker als minderjarige naar België kwam en 5 jaar onafgebroken in het Rijk verbleef en hier steeds gestudeerd heeft. De Raad is van oordeel dat dit een begin van bewijs is van een beschermingswaardig privéleven.

Verweerder gaat in zijn nota over tot een *a posteriori* belangenafweging waarbij hij onder meer wijst op het verblijf tijdens de kindertijd in het herkomstland, het feit dat het privéleven werd uitgebouwd in precair verblijf en het bevel slechts een tijdelijke verwijdering zou inhouden. Dit kan evenwel het gebrek aan een belangenafweging voorafgaandelijk aan de afgifte van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, noch het feit dat verzoeker niet de gelegenheid kreeg hierover zijn standpunt uiteen te zetten, rechtzetten. Tot slot stelt de Raad vast dat de aangehaalde elementen niet van die aard zijn dat ze hoe dan ook niet tot een andersluidende beslissing hadden kunnen aanleiding geven.

Een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van unierecht in het licht van artikel 8 van het EVRM, meer bepaald het recht op bescherming van het privéleven, wordt aangetoond.

De middelen zijn in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige middelonderdelen hoeven niet meer te worden onderzocht.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 13 november 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES